

går som aldrabäst tänker sig
länge lefwa. 2c.

5. Ett flart exempel här
nu står rätt fram för ögon
wåra then döder lagder här
på bår, rätt som fördagar
några gjorde sitt wårk han
tänkte bäst, tänkte sig länge
lefwa, kommer döden then
grymma gäst mänd' honom
henne till sig hwefwa.

6. Lärer med flit hwar
Christen siäl sin' dödelighet
betänka, att göra sig bered-
dan wål när dö'n' sin lie blän-
ker menniskan går som al-
drabäst tänker si länge lefwa
kommer döden then grymma
gäst månde oss till sig
hwefwa.

GS1983

Swenne
Andeliga

Sjör,

Then Första.

Om döds och yttersta Dom-
sens betraktelse i en af-
ton wisa författad.

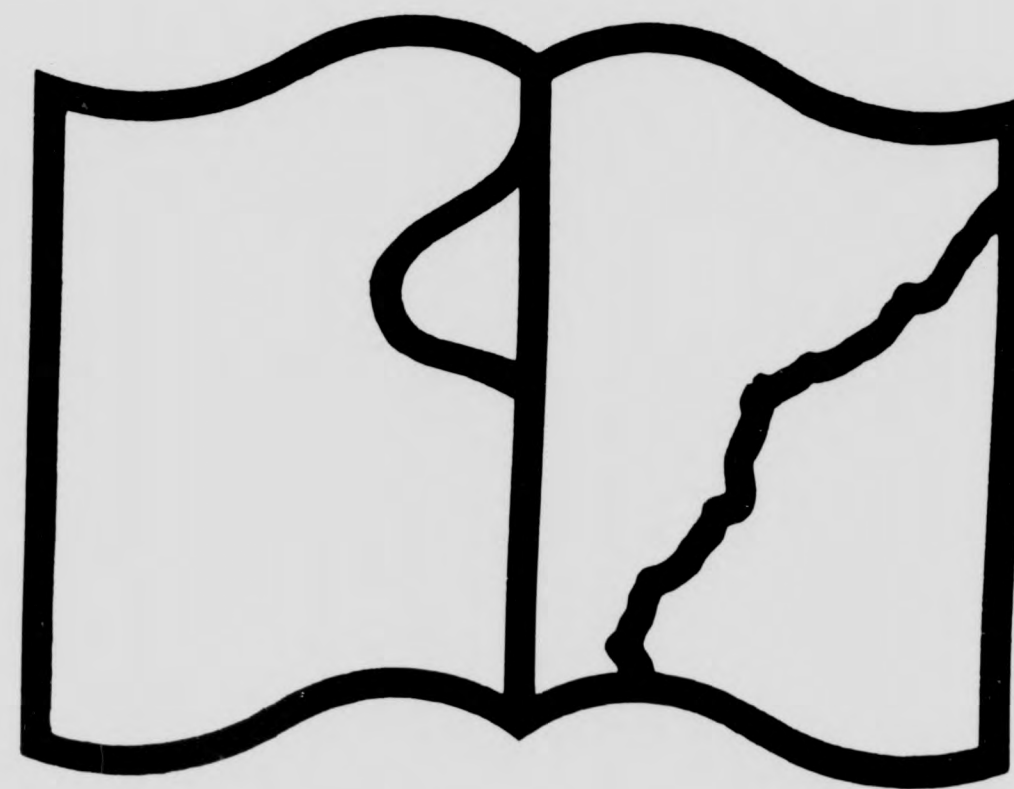
Milodie Jesu tu min frögd och
fromma 2c.

Then Andra.

Swad är menniskan, 2c.

Siunges som Jag tackar dig af hiertans
grund 2c.

Tryckt i Ar.

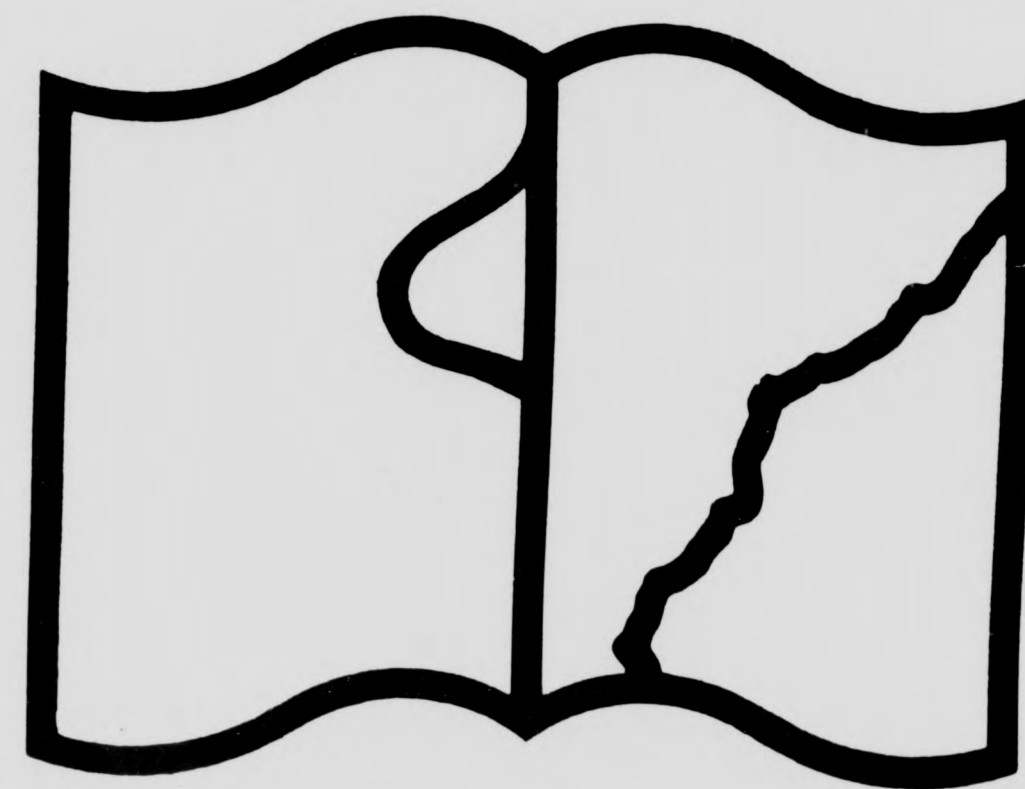
I.

S Någes dag har fått ånda
mörka natten månd ingå;
En bör mig en stund an-
vända, Och med alfwär tänka på,
Om jag hafwer denna dag lefwat
efter GUDs behag.

2. Och när jag med alfwär tän-
ker på min tid och lefnads lopp, hur
jag lefwat syndens ränker, stelnar
bloden i min Kropp, Och mitt sam-
wet vill mig bry, Och hwart hå-
dan skall jag fly.

3. När jag mig ock så påminner,
werldens aften för vår dör när som
dödsens sol ned-rinner när man uti
högden hör, Brudgummen är nu
förhan Tänder eder Lampor an.

4. Himlens stjernor skolla alla
och måne dunkla då, Och ifrån
mel falla werlden uti eld för-
gå

gå, firmamenten gifwa sig och hur
will då gå med mig.

5. Porterna till ewigheten hastes-
lig då öppnas skall, så till qwal som
saligheten hwar och en från Adams
fall får sin dom då upppenbar hu-
ru han här lefwat har.

6. Och hwad gråslig skrän och
ångslan samwets mækt och hierte
qwal ewig tårar ewig fångslan e-
wig marter utan tal, qwåler både
Kropp och Siäl hwar en fången
syndens trål.

7. Men hwad hårlig anstalt
giöres bland Guds barnas sälla
tal, heligt hosianna höres, siunges
uti Himlens Sal, glädie stor bland
helgon all, lambsens bröllop firas
skall.

8. Bruden präktigt då framträ-
der in för Guds och lambsens stol,
i rättfärdighetens kläder, skina som
den klara sol, uti herlighetenes skrud
som en tåck och dygdig brud.

9. Helgonen och himlens t'

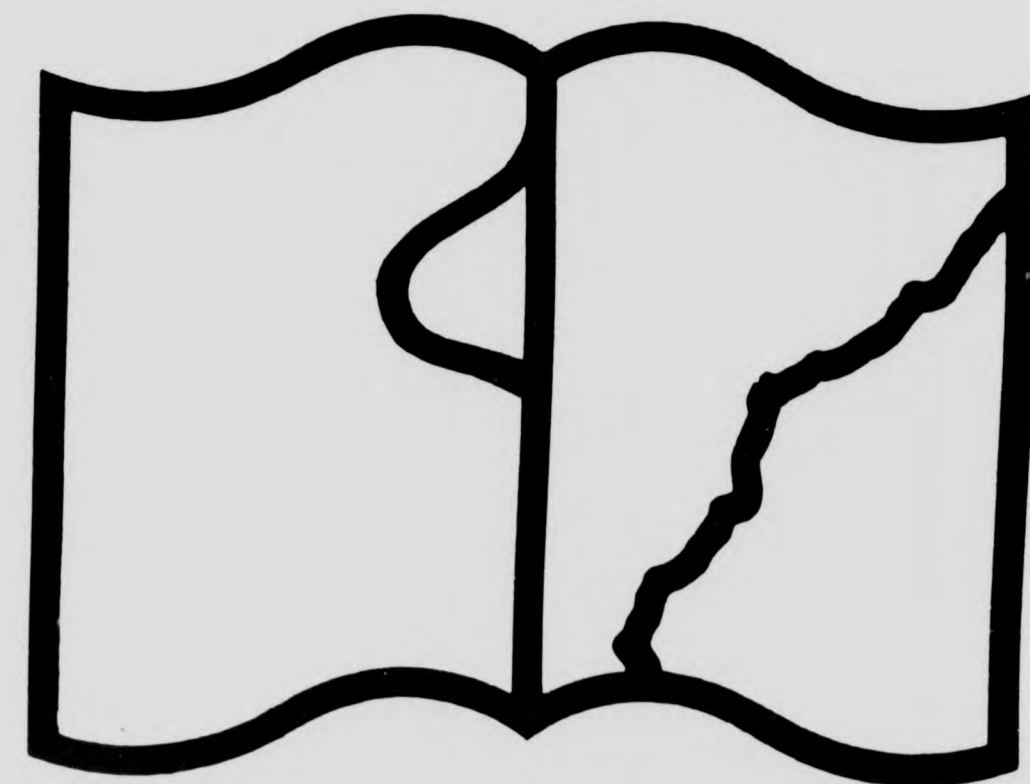
hårskap wåldiheter all, taga då af
sina kronor säijande med ödmuikt
fall, Herren mächtig stor och wis
wärdig är at taga pris.

10. Och min GUD tu tig för-
barma, när alt detta en gång sker,
war mig någig synder arma, Herre
GUD jag ödmuikt ber, war du
mig en Fader huld, och förlåt min
synda skuld.

11. Gif mig nåd att rätt besin-
na, dödsens stund och domsens
dag, Låt mig nåd o GUD då fin-
na, som är genom synden swag,
Låt tin nåd för rätten gå, När jag
skal för dommen stå.

12. Lätt o Jesu tin blod rena,
Rena mig från synder min, och
mig så med tig förena, att jag blif-
wer ewigt tin, Tin blod styrke kropp
och siäl, si då går mig ewigt wäl.

13. Jag i Jesu Namn bereder,
Hwila för min trötta kropp Jag i
Jesu namn och beder, blifwa fri
satans skott, Jesu war min
fa-

fasta borg, Jesu hielp mig utur
sorg.

14. Jesu hagne oss nu alla,
denna natt och allan tid, at wi al-
drig från dig falla, Helge And tu
hielp oss strida, at wi må på werld-
sens ö Christligt lefwa saligt dö.

Then Andra.

Sad är menniskan,
är hon ej en jord-
klump mull och aska, ja rätt
ett dödsens Conterfai ehur-
ru hon här brastar, men-
niskan går som aldrabäst,
tänker sig länge lefwa för
döden then gramma gäst
månd' henne till sig hwesfr

2. Menniskan som en
blomma är, som står på mar-
ken gröna när hon af lien
fullslagen är försaller få-
gring sköna, menniskan går
som aldrabäst tänker sig län-
ge lefwa. 2c.

3. Menniskan som en
bubbla är, som står på wa-
tnet falla när hon af wadr-
et full slagen är försaller
hon med alla menniskan går
som aldrabäst tänker sig län-
ge lefwa. 2c.

4. Menniskan är som
rök och damb sig i lusten för-
svinner och som ett waten
strömmar fram thet med en
st borttrinnen menniskan
går

